

Het gestolen schilderij door Nellie de Kok

samenvatting

Katrijn zei nog: "Je koopt niets aan de deur". Tja, Jan Klaassen kennende, heeft hij niet goed begrepen wat Katrijn daar mee bedoelde. En of het nu over een gewoon schilderij gaat of over een gestolen schilderij, daar weet Jan natuurlijk niets van. Pas als de kinderen in de zaal het hem vertellen snapt hij pas dat hij een dief in huis heeft gehaald. O jee, hoe zal Katrijn reageren. Of heeft Katrijn al een oplossing bedacht?

Een poppenkastspel voor kinderen vanaf 3 jaar.

Poppen: een agent, Katrijn, Jan, een dief
Af en toe speelt de agent buiten de poppenkast een rol.

2 spelers in de poppenkast.

Speler 1: agent en Katrijn

Speler 2: Jan en de dief

Voorwerpen: ansichtkaart (als schilderij) lapje stof (als kussensloop)

Achtergrond: een witte doek

Duur: 15 minuten

De gordijnen zijn nog dicht.

Agent : (Loopt voor de gordijnen) Ik zag hem hier toch naar toe lopen. Wat raar! (Tegen de kinderen.) Hebben jullie iemand gezien? Nee? Dan heb ik me toch vergist.

(Politieagent loopt weg)

Katrijn: (Katrijn roept vanuit de verte) Jan, de gordijnen zijn nog dicht, schuif jij ze even open?

Jan: Ja, ja ik ren al, maar niet heus. (Jan schuift de gordijnen langzaam open.) Hé, wat een prachtig weer is het weer. En wat zitten er veel kinderen naast andere kinderen.
Weet je, ik moet Katrijntje even helpen, maar daar heb ik niet zo'n zin in. Dus doe ik alles erg langzaam. Dan hoef ik niet zoveel te doen. Snap je? Het is natuurlijk niet zo dat ik lui ben. Nee, ik moet goed nadenken terwijl ik de dingen doe en dan gaan ze vanzelf wat langzamer. Zo, nu ben ik hier weer lang genoeg geweest. Ik ga eens kijken (Jan gaapt) of ik me op de slaapkamer nuttig kan maken.

(Jan loopt weg)

Man: (Belt aan) Tring, Tring.

Katrijn: (Vanachter de poppenkast) Jan! De deurbel gaat, doe jij even open? En denk eraan: we kopen niets aan de deur.

Jan: Ja, ja ik ren al, maar niet heus. (Jan komt gapend op) Ik kan niet eens lekker op mijn kussen nadenken wat ik vandaag allemaal voor Katrijntje zal gaan doen. Ze heeft elke keer weer een nieuwe opdracht.

(Voordat Jan bij de deur is loopt de man snel weg. Jan maakt de deur open)
Hé, er is niemand. Het waren natuurlijk weer kinderen die niets te doen hadden. Zeg, heeft een van jullie soms op de bel gedrukt? Nee? Een Man? Hmmm, ik ben benieuwd waarom hij is weggegaan. Hé, hier ligt een lekkere banaan, die zal ik eens snel opeten.
(Jan eet buiten beeld luid smakkend de banaan op en komt dan weer te voorschijn.) Dat was lekker. Die bananenschil heb ik maar naar buiten gegooid. Katrijntje moet daar straks toch nog vegen.
Nu ga ik eens kijken of ik mijn kussen nog kan vinden.

(Jan loopt weer weg.)

Man: (Belt aan) Tring, tring.

Katrijn: Jan! De deurbel gaat weer, doe nu toch eens open! Moet ik nu echt alles zelf doen!

Jan: Nee hoor, ik ren al. Jeetje, zo wordt mijn kussen toch nooit warm! Hoe kan ik nu nadenken.

Katrijn: En denk eraan, we kopen niets aan de deur.

Jan: Natuurlijk kopen we niets aan de deur. (De man is weer verdwenen voordat Jan bij de deur is.) Wel alle kussenslopen noch an toe! Wie houdt mij hier voor de gek.

(Agent komt aanlopen.)

Agent: Ha Jan, wat aardig dat jij mij uitnodigt voor een kopje koffie. Hé, hier ligt een bananenschil op de grond. Pas op dat je er niet over uitglijdt

Jan: Oh, die ruimt Katrijn straks op, maar ik heb helemaal niemand uitgenodigd voor een kopje koffie. (Tegen de kinderen) Maar misschien is dit wel handig, dan hoef ik niets voor Katrijntje te doen. Kom toch binnen, meneer de agent.

(Katrijn komt op)

Katrijn: Wat gebeurt hier? Oh, bent u het. Jan heeft toch geen gekke dingen gedaan? Komt u hem arresteren?

Agent: Nee hoor, ben maar niet bang. Die goede Jan heeft me uitgenodigd voor een kopje koffie.

Katrijn: Dat is dan jammer, want daar heeft Jan geen tijd voor. Maar ik wel. Jan ga jij het bed opdekken dan geef ik meneer agent een kopje koffie.

Jan: HmMMM, het bed opdekken lijkt me (Jan gaapt weer) wel een goed plan.

(Jan loopt weg)

Agent: Weet u, ik loop hier al een tijdje door de straat want er is in het museum een schilderij gestolen.

Katrijn: Wat zegt u? Een schilderij gestolen? Maar dat is toch diefstal? Dat mag toch niet?

Agent: Nee, dat mag zeker niet! We weten niet of het één dief is geweest. Misschien zijn het wel twee dieven geweest.

Katrijn: Maar hoe kunnen ze nu zo'n schilderij mee naar buiten nemen? Er staan overal camera's.

Agent: Dat klopt. Dat is voor ons ook nog een raadsel. Ik heb een man met een schilderij deze richting op zien lopen, maar ik kan hem niet meer vinden. Zo, dank u voor de koffie. Ik moet er weer vandoor. Er ligt nog werk op mij te wachten.

Katrijn: Ja, dieven vangen.

Agent: Tot ziens.

Katrijn: Ik ga verder met het poetsen van de keuken. Als Jan klaar is met het opdekken van het bed kan hij me komen helpen.

(Katrijn loopt weg)

Man: (Belt aan) Tring, tring.

Katrijn: Jan, de deurbel gaat, doe jij even open? En denk eraan, we kopen niets aan de deur.

Jan: (Jan gaapt) Whoeha, het bed had me even te pakken. Ik heb heerlijk gedroomd. Natuurlijk doe ik open Katrijntje, dan kun jij verder werken in de keuken. (Jan opent de deur) Goedemiddag meneer. Wat kan ik voor u doen?

Man: Mag ik even binnen komen?

Jan: Waarom?

Man: Het is belangrijk.

Jan: Oh, nou ja, als het belangrijk is, komt u dan maar binnen.

Man: Dank u. (De man kijkt goed om zich heen)

Jan: Wat bent u aan het doen?

Man: Eh, ik kijk of ik u kan helpen.

Jan: Mij kan helpen? Hoe dan? Kom je me helpen met poetsen?

Man: Nee hoor, ik kom u helpen met het inrichten van uw huis.

Jan: Waarom? Mijn huis is al ingericht. Ik vind het prima zo.

Man: Ja, maar ik zie hier achter u een kale muur.

Jan: Dat klopt, wat er niet hangt hoef ik ook niet te poetsen.

Man: Maar ik heb iets, speciaal voor u. Als u het hier neerhangt wil je er alleen maar naar kijken. Dan denk je niet eens aan poetsen.

Jan: Oh, dat moet je dan tegen Katrijn zeggen, want die wil alles poetsen wat ze tegen komt.

Man: Katrijn? Ik ken geen Katrijn.

Jan: Tja, maar ik wel. Dat is mijn vrouwtje.

Man: Uw poetsvrouwtje?

Jan: Zo zou je het kunnen zeggen.

Man: Je kunt het beter geheim houden.

Jan: Waarom?

Man: Dan kun jij je poetsvrouwtje verrassen.

Jan: Oh ja, ik hou wel van verrassingen. Wat moet ik dan doen?

Man: Als je even de gordijnen dicht doet, dan zal ik het je laten zien.

Jan: Maar als ik de gordijnen dicht maak, wordt het hier zo donker dat ik niets meer kan zien.

Man: (Fluistert) Dat is ook de bedoeling. Dat maakt het ook een beetje spannend.

Jan: (Fluistert nu ook) Ik houd wel van spannende dingen.(Jan schuift de gordijnen dicht en steekt zijn hoofd tussen het gordijn)
Sorry kinderen we gaan even iets spannends doen. Direct doe ik de gordijnen open en dan hebben we een verrassing voor Katrijn. Ik ben zo benieuwd wat het is.

einde zichtversie